Oli ühel laadapäewal, kui palju noori mehi kokku oliwad tulnud. Seal astusiwad kaks wanaeite ühte trahterisse ja suur pudeli täis esimese numre proowi „kärakast“ oli pölle all peidus, mis wist Kõksu Kadri piust läbi käinud ja sortsitud oli.

Seal hakkas nüid pudeli eidede helduse läbi iga noore mehe alumise moka peal „karukamme“ kaswatama, kus juures eidede jutt nagu tatraweski jooksis. Noh, teada muidugi, et seesugust märjukest ära ei pölatud, ja pealegi weel lahkest südamest pakuti ja ilma hinnata anti.

Mehed rüipasid ja tänasid, kuni pudeli pöhi paistma hakkas, sest kärakas maitses wäga magus siirupiga.

Wiimaks pakuti ka ühe noore mehele, kes seniajani üksipäini nurkas istus ja kõik seda nalja pealt waatas ja mötlema jäi, mis see tembutamine õigeti tähendama pidi? — Kui pudeli wastu oli wötnud, waatas ta sinna sisse, ja omaks ehmatuseks nägi ta hulk musti karwu pudeli pöhjas, wiina sees keerlewad. Nüid aimas noor mees kohe, mis see tembutamine tähendas. See oli ju armastusele nöidumise rohi! Ruttu andis ta pudeli ühe oma körwal istuja külamehe kätte, kes sellest midagi ei teadnud, mis noormees oli näinud ja pani röömuga pudeli suu juurde ja rüipas tubli suutäie, nii et wiin köige karwatutiga suhu tuli, mida mees, pudelit käest maha wisates suust wälja sülitas ja kiruma hakkas: „Tuhat ja tuline pirakas! sihukest nöiasolki antakse minule juua! Ptüi!“

Ruttu ja suure hirmuga ümber waadates, waigistasiwad ja wabandasiwad eided külamehele ära, et see wist kogemata ja ettewaatamata wiisil tulnud olla, ja lasti temale trahterist pool kortert puhast spiiritust anda, et ta mitte suurt kära ei teeks; sest mõned hakkasiwad juba küsima, mis külamehel wiga ja mikspärast pudeli katki wiskanud, mida neile wastuseks anti, et pudel olewat kogemata käest maha kukkunud ja katki läinud, ning et mees sellepärast nüid kiruda. Külamees rüipas spiirituse ära ja ei teinud suu-